

FOLK OG LAND

Nr. 2 — 8. ARGANG

LØRDAG 17. JANUAR 1959

LØSSALG 65 ØRE

Fru Ase Storsæter
Mjøndalen 21 B

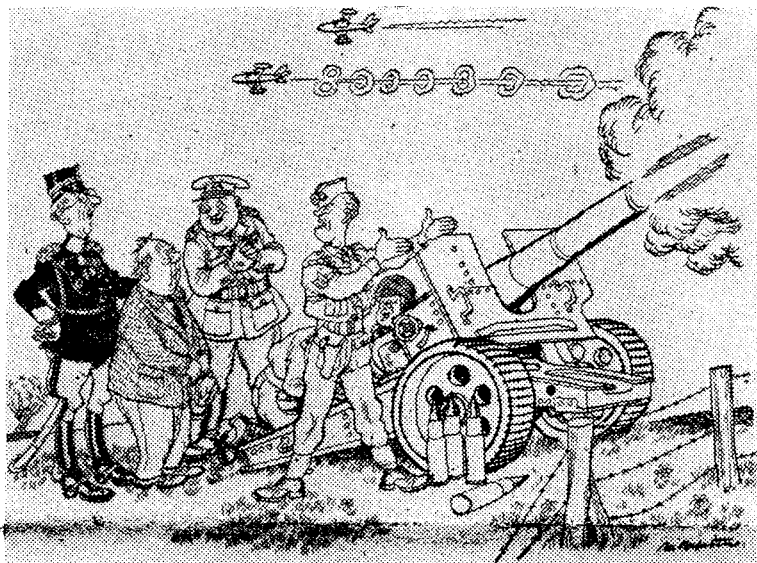
Siegfried:

ARBEIDERPARTIETS ULYKKSALIGE FORSVARSPOLITIKK

For temmelig nøyaktig 40 år siden var 17 unge kadett-aspiranter av kavalleriet oppmarsjert tilhest på Gardermoen. Og foranledningen var at en ilde beryktet revolusjonær og antimilitær agitator hadde tillyst antimilitært møte. Det var møtt opp noen hundre mennesker, men noen batalje kom de unge krigere ikke opp i. De hadde nemlig med seg en utskreven trompeter på en noe urolig hest, og det gikk ikke bedre enn at hesten hans mot rytterens vilje tok seg en tur ut over plassen. Med dette ufrivillige kavaleriatak ble avdelingens oppgave løst: plassen var ryddet i en en-to-tre og agitatorene måtte forlegge sin virksomhet til en liten privat have i nærheten. Han var imidlertid mektig vred over denne behandling, og da plasskommandanten, en gammel oberst med langt hvitt skjegg, senere tok seg en ridetur over slagmarken, henvendte revolusjonshelten seg til plasskommandanten og beklaget seg over at han ikke fikk holde sitt møte i fred. Da

Forts. s. 7.

Fra antimilitarisme og trusel om generalstreik ved et krigsutbrudd til militærallianser og folkerettstridig partisanerkrig — Mens det norske folk har måttet - og kommer til å - betale gildet



De danske sosialdemokrater har holdt omtrent samme kurs som Arbeiderpartiet her hjemme. Det kan vel da passe å gjengi denne fornøyelige tegning i «Politiken». Det ble i den danske by Holbæk holdt en utstilling som skulle vise folk hva skattene går til og bladet setter som tekst under tegningen: - Der røg Deres skat for april kvartal, hr. Jensen!



«Nationen» minner Gerhardsen om hans fortid med ovenstående tegning. Teksten var: Det foryder at statsministeren må foreta en del forandringer for å få plass til bilder av inspeksjon av æreskompanier i Jugoslavia.

Innehaveren av krigs- korset fikk fredsprisen

Historien om pater Pire

Det er synd å si at det norske storting har hatt noen lykkelig hånd når det gjelder å forvalte den fredspris Nobel instituerte. Skandaler med Ossietzky - som sikkert bidro sitt til å tilspisse verdenssituasjonen og føre en ulykkelig menneskehet mot den grusomme krig - er fremdeles i friskt minne. Og nå ser det ut til at det siste valg har vært like lite i prisstifterens ånd.

Vi ødelegger vel ikke noe av feststemningen ved utdelingen, den som ble tiljublet av høy og lav fra slott til hytte, om vi gir noen opplysninger om den som hentet fredsprisen. Vi har naturligvis i og for seg intet imot pater George Pire, men noen fredensmann har han ikke vært, og

(Forts. s. 6).

Oppsiktsvekkende avsløring- er i britisk tidsskrift

FN-kilder forteller bladet om utrolige sovjet-russiske angrep på den lithauiske nasjonalitet - Mennene bortføres og hustruene påtvinges en mongolsk mann

I det britiske månedsblad «The Northlander» finner vi følgende oppsiktsvekkende artikkel, som kanskje gir svar på litt av hvert av det underlige som har skjedd i verden det siste tiår:

Fra offisielle FN-kilder er det lekket ut til «The Northlander» meddelelser om et av de mest omveltende etterkrigsrussiske trekk for å undertrykke de forslavede folk i Europa. Uten hensyn til familieband og menneskeverdighet, har de russiske myndigheter flyttet tusenvis av lithauiske menn til nye boplasser i Sibir og erstattet dem i deres egne hjem med mongolske menn, flyttet på samme måte fra deres hjemland.

Hensikten med denne forholdsregel? Å knuse for alltid, ved overlatt raseblanning den dypt forankrede nasjonale stolthet hos den lithauiske bondestand.

Da russerne rykket inn i Lithauen under den siste krig, ble de fri lithauiske bønder, som var selveiende, natten over jordløse livegne. Den rike lithauiske jord, som de hadde dyrket med kjærlighet i generasjoner, ble stats-eiendom og de selv ble jordløse redskaper for en fremmed makt.

De nasjonale lithauere nektet å glemme fortiden og nektet å glemme sitt fedreland, selv da Lithauen ble innlemmet i Sovjetsamveldet

med forredersk samtykke av vestmaktene, og de fortsatte sin undergrunnskamp. Kommunistregjeringen, som var trett av de stadige krav om frihet og uavhengighet fra de underkuete folk i Øst- og Sentral-Europa, og som ennå følte seg uvel etter den ungarske oppstand, besluttet seg til en gang for alle å gjøre slutt på den nasjonale opposisjon. Deres løsning var: overlatt og umenneskelig raseblanning. Ødelegge den lithauiske nasjonalisme ved å fjerne deres nasjonalitet, omdanne befolkningen til en halvblodsrase, slik at det kan bli slutt på deres kamp mot slaveriet.

Dette er den nye russiske politikk, og den vil også bli påtvunget Vest-Europa hvis vi noensinne, som følge av feighet eller likegyldighet skulle komme under den kommunistiske hel.

Meldingen kommer til oss fra en FN-embetsmann som nylig var i Lithauen og som med egne øyne har sett det som hendte. Patriotismens skjebne i Lithauen er bortførelse, og skjebnen til patriotenes hustruer er å bli påtvunget en mongolsk ekte-

Forts. side 7.



Tyske soldater ble møtt med blomster og jubel da de rykket inn i Lithauen.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSON, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

Regningen kommer på bordet

Fals slår nesten alltid sin egen herre på hals. Og skjer det ikke straks, så kan en være sikker på at før eller senere kommer den unngåelige gjengjeldelse.

Det var en stor og skjebnesvanger dumhet USA og England begikk da de fulgte sine jødiske bakmenns råd og under stor tilslutning fra fader Stalin satte igang prosessene i Nürnberg, hvor de lot den slagne motstanders ledere dømmes på løpende bånd for «forbrytelser mot freden». Selv en av de få som virkelig har gjort en innsats for fredens sak, som satte sitt liv på spill for freden, Rudolf Hess, ble idømt en umenneskelig straff som fremdeles holder ham innesperret i Spandau-fengslet. Han har fått ærestriken «Fredens fange».

I disse dager har vestmaktens statsmenn fått de første vink om gjengjeldelsen. For en kan naturligvis ikke bryte ned alt det menneskeheten har kjempet seg frem til av sivilisasjon og anstendighet uten at det får konsekvenser for fremtiden. Det som tapes igjen til fortidens barbari på denne måte, må møysommelig opparbeides før det påny blir rettesnoren for samlivet mellom nasjonene.

I den nye tilspissede konflikt om Berlin — som også representerer en uhyrlig USA-dumhet — har det ikke manglet på kraftige ord både fra den ene og den annen kant, og det har derfor kanskje i all den sproglige kanonade gått hus forbi at fader Krusjtsjov ganske åpenlyst truet sine vestlige motstandere med kommende Nürnbergsaker hvor de selv ville bli anklaget for «forbrytelse mot freden» hvis de ikke oppga Berlin.

En kan naturligvis le av slikt, men når alt kommer til alt så er det jo mere å gråte av. Det er nemlig ikke v å re følelser i øyeblikket for hva som er latterlig eller ikke latterlig, det er ikke rett og sannhet som sitter som dommer etter en ny krig. Det er seierherren som bestemmer hva som er «forbrytelser» og hva som er «lov og rett» i henhold til den praksis som ble etablert i Nürnberg, og det er ikke det spor mere latterlig å stille Eisenhower og hans generaler for en krigsforbryterdomstol enn det var å plasere de tyske ledere med Rudolf Hess i spissen for seierherrenes domstol i Nürnberg. Rent bortsett fra at Krusjtsjov naturligvis vet like godt som oss at han selv ikke ville unngå en slik skjebne hvis krigen ble tapt.

Og så har vi tatt det store skrittet tilbake til barbariet, til Djengis Kahns tid, til det prinsipp som de skjulte bakmenn hylder, «øye for øye og tann for tann».

Hva vedkommer så dette oss? Kan det ikke være oss knekkende likegyldig om de store mere og mindre krigsforbrytere klynger hverandre opp i galger og lykttestolper? Hva raker det oss om de store ravner river øynene ut på hverandre?

Bare dette lille at også våre ledende menn av alle partier og avskygninger har gjort det samme i det små som de store herrer gjorde i Nürnberg. Også her i Norge satte en lov og rett ut av kraft for fornøyelsen av å sparke de annerledestenkende ut i det ytterste mørke. Uten å tenke seg om satte en alle grunnlovens sikringsbestemmelser ut av kraft og berøvet sine motstandere eiendom og frihet — ja til og med livet — på basis av lover med tilbakevirkende kraft og med utgangspunkt i en forløyvet historieskrivning.

Og naturligvis risikerer både de direkte ansvarlige — og andre med — en vakker dag å få seg regningen presentert. Den grunnlovsbeskyttelse en dengang berøvet oss NS-folk, kan en i sin tid komme til å gråte sårt etter. For med det mål du målte skal du selv sikkert engang måles.

En uteglemt nyhet

Dagsavisene er vanligvis noen hunder etter nyheter, men ikke alle. Således var det for kort tid siden en nyhet som en helt har glemt å offentliggjøre, nemlig en meddelelse som ble sendt ut av det tyske Røde Kors, og som en skulle synes var omtale verd.

Heller ikke de svenske aviser har besynderlig nok funnet grunn til å ofre trykksverte på nyheten, men den ble da iallfall nevnt i den svenske kringkasting. Vår svenske kollega «Fria Ord» skriver i den anledning:

Tyske Røde Kors omtaler i dette telegram, at etter krigens opphør ble minst 800 000 sivilpersoner bortført til Sovjet, deriblant et betydelig antall vitenskapsmenn og teknikere. Det hadde lyktes Røde Kors å fastslå navnene på ca. 536 000 av dem som var «forsvunnet» på denne måte, og bare ca. 150 000 var kommet tilbake til det tyske hjemland.

En kan ikke forestille seg de fryktelige tragedier som skjuler seg bak disse tall. Bare omfanget av disse bolsjeviki-ske menneskerov er bedøvendende. Men, legger merke til at det her dreier seg om sivilpersoner som er ført bort til en ukjent skjebne fra hus og hjem. Hertil kommer som bekjent mange hundre tusen som er slept bort til slaveleirene som fanger.

Noe man imidlertid ikke bør glemme er at denne enorme slavejakt blant det be-seirede tyske folk foregikk med vestmaktens tause samtykke, ja, i mange tilfeller med deres direkte sanksjon. Tyskerne var pariaer uten menneskelige trekk i verdensdemokratiets øyne.

En forstår så inderlig vel hvorfor dagspressen ikke finner det heldig å publisere Røde Kors' oppgaver.

Tatt av vinden

Som et lite synlig tegn på den evig pågående småkrig mellom øst og vest flagret det for noen tid siden ned en liten trykt lapp i skogen til godseier Egeberg på Skinnarbøl. Det var et lite pro-

pagandaskrift «Freiheit» beregnet på tyskerne i østsonen og utsendt av «Zentralverband Politischer Emigranten aus der Ud-SSR (Zope)». Siden det kom med vinden over sjø og land er det vel kastet ut fra fly, og det forteller jo også litt om hvorledes krigen føres og hva der strides om for eksempel i Berlin.

Ellers var det jo nokså bortkastet å drysse det over godseier Egeberg som ikke har omvendelse behov. Det hadde vel gjort mere nytte hos en av de rødes gamle allierte.

Sannhetens kvern maler langsomt

Det innrømmes nå at svenskene i krigens slutt-fase uten skrupler ga tyskerne skylden for bolsjevikenes ugjerninger

Som en vil vite ble tyskerne også i første verdenskrig beskyldt for allehånde grusomheter og forbrytelser, men det varte dengang ikke så mange årene etter krigens slutt før de britiske mestere for disse løgner åpent og uten skam bekjente at det hele bare var «propaganda».

Etter den siste krig har løgnene vært mere seiglivet, men hist og her sprekker dog den enorme løgnbygningen og sannheten tyter frem. Etter det svenske ukeblad «Vägen framåt» gjengir vi en slik avsløring:

Natten til 24. novbr. 1944 ble Gotlanddamperen «Hansa» truffet av en torpedo og gikk under. 84 personer omkom. To av de ombordværende ble reddet. Katastrofen utløste en voldsom opinionsstorm mot de skyldige. Regjeringen og informasjonskontoret hevdet at det var umulig å fastslå hvem de skyldige var. Og, som «Expressen» slår fast med rørende naivitet i en artikkel i forbindelse med fjortenårsminnet: «Som følge av det ble almenheten bibragt den oppfatning at ubåten som senket «Hansa» kunne ha vært tysk. Selv «Expressen» baserte dengang sine kommentarer på antydninger om at «Hansa» var senket av en tysk ubåt».

Selvsagt. I nådens år 1944 måtte det være tyskerne som hadde begått enhver nidingsdåd. Og tragedien kom som på bestilling for de krefter som dengang gjorde alt for å trekke Sverige inn i krigen. Bengt Olov Ljungberg skrev i «Vägen framåt» 3. desember 1944:

«Russiske ubåter senket Ada Gorton og andre svenske fartøyer sommeren 1942. Russiske bombefly over Stockholm ble brukt som direkte politisk press for ikke så lenge siden. Det er for de allierte, og først

pagandaskrift «Freiheit» beregnet på tyskerne i østsonen og utsendt av «Zentralverband Politischer Emigranten aus der Ud-SSR (Zope)». Siden det kom med vinden over sjø og land er det vel kastet ut fra fly, og det forteller jo også litt om hvorledes krigen føres og hva der strides om for eksempel i Berlin.

Ellers var det jo nokså bortkastet å drysse det over godseier Egeberg som ikke har omvendelse behov. Det hadde vel gjort mere nytte hos en av de rødes gamle allierte.

og fremst da for den allierte stormakt som disponerer ubåter og fly i Østersjøen, et påtrengende ønske å få Sverige i krig med Tyskland. Folkestemningen er i vide kretser slik at teorien om tyske overgrep straks aksepteres, også om alle bevis taler mot det. Dagspressen er i stor utstrekning beerdet til å spre alle teorier og alle påstander som kan få løssalget til å stige».

Og 25. november tilsto altså «Expressen»! Og det finnes adskillig av interesse i denne sene syndserkjennelse:

«At ubåten som sendte ut den massedødbringende torpedoen var russisk ble senere i høy grad bestyrket. «Hansa» var ikke det eneste svenske fartøy som ble senket av russerne. Sommeren 1942 ble en rekke svenske fartøyer, bl. a. «Ada Gorthon» torpedert. Den kriminaltekniske undersøkelse av en torpedodel fra vrakrestene av «Hansa» viste at det dødbringende projektil med sikkerhet var russisk. Men i 1944 var krigens utfall gitt og Sovjet befant seg definitivt på seierherrenes side. Derav den offisielle svenske taushet».

Dette bør kunne gi godtroende jøssinger noe å tenke på. Er det ikke grunn til å anta at dette ikke var den eneste løgner?

«Det gode selskap»

Det forlyder at siste parole går ut på at vi NS-folk skal være velkommen i «det gode selskap» etter at vi nå har gjort opp for oss, som det heter.

Det er svært til fart det er blitt på Vårherres kvern nå da siden valgene i 1957.

Vi takker for innbydelsen og etterkommer den gjerne, når det gode selskap har gjort opp for seg.

Det hadde en glimrende sjangse til det for en tid siden, men de ymse utgaver av «rette vedkommende» forsto ikke det.

Med hilsen og på gjensyn.

Den selskapsyke.

Vår bønn:

Skriv kort og adresser brevene til redaksjonen, ikke til redaktørene privat.

Har De betalt

bladpengene for 1959?
Hvis ikke ber vi Dem
gjøre det straks!

BAK DE PARLAMENTARISKE KULISSER:

Den fantastiske Stavisky-affære

Lånekassen i Bayonne

I forværelset til statsadvokat Pressard venter to herrer, høytidelig kleddt i svart. De ser tydelig ut til å være kommet fra provinsen, og kommer også virkelig derfra, fra Melun, i departementet Seine-et-Marne, som ikke har mere enn 16 360 innbyggere. Det er borgermesteren og en rentenist ved navn Dubois, som også er formann i Forbundet for Snørefiskerne i Seine og Marne. Nå venter de imidlertid på herr Pressard i egenskap av fremtredende medlemmer i frimurerlosjen «Hiram barn». (Hiram var en konge i Tyrus som sendte sedertre og bygningsarbeidere til byggingen av templet i Jerusalem). Rentenisten bærer forsiktig en slags rull under armen. Nå går døren opp og herr Pressard kommer inn, likeså høytidelig svartkledd, og herrene hilser på hverandre med betydningsfulle håndtrykk. «Ministerpresidenten venter oss», bemerket han verdig og så beveger de tre herrer i kjole og floss seg til Pressards svoger, til ministerpresidenten Camille Chautemps. Han er ikke frimurer og det er nettopp det som har bekymret hans svoger så sterkt. Derfor har også losjen «Hiram barn» i Melun bestemt å utnevne svogeren og ministerpresidenten til en slags æresfrimurer for hans fortjenester av demokratiet. Da de tre menn står foran Camille Chautemps overrekker de ham med en patetisk tale den vakker utstyrte dokumentrull, hvor det står at Camille Chautemps er utnevnt til «opp-høyet fyrste av den kongelige hemmelighet». Dermed er han «høygradsbrøder», har rang av foresatt likeoverfor losjebroderne og tilhører den internasjonale organisasjon av høygradsbrøder som hvert femte år foranstalter et stort møte. Ved denne sin nye tittel utsetter han seg riktignok for alle ikke-frimureres latter men herr Camille Chautemps, den franske republikks minister,



Camille Chautemps for retten da Stavisky-affæren i 1935 endelig kom til behandling.

president våger ikke å avslå. Han har gjennom et langt liv vennet seg til ikke å komme på kant med noen, for bare på den måte har han kunnet bringe det til noe. Som jurist kom han nemlig i likhet med sin kollega Georges Bonnet ikke langt og heller ikke i statstjenesten hadde han riktig hellet med seg. Han slo seg derfor på politikken, men det manglet ham fremfor alt penger. Chautempsene hadde alltid hatt betydningsfulle stillinger, men de hadde ikke beriket seg på dem. Utgiftene ved et valg til deputert er imidlertid meget store, og bare det sosialistiske parti betalte valgutgiftene for sine kandidater. Etterat Camille Chautemps, som var kandidat for det borgerlige venstre, en gang hadde skaffet tilveie disse penger måtte han for all pris sørge for å fortsette å være deputert, for ellers forrentet den møysommelige sammenskrapte sum seg ikke. Av den grunn hadde Camille Chautemps gjort seg til en grunnregel å stå seg godt med alle, alltid å lete etter kompromisser og aldri opptre bestemt, noe som kunne sette vondt blod. Derav kom det også at da det franske ministerråd i 1939 strebet etter krig, var Chautemps den eneste som talte imot. Han ville forhandle med Tyskland, også om det ikke rømnet Polen. Men hans stemme hadde ingen vekt. Han hadde innlatt seg med for mange og slik ble han medskyldig skjønt han ikke hadde noen direkte personlig skyld. Det fikk han også merke da Stavisky-skandalen brøt løs.

Byen Bayonne

Mars 1932. Navnet på byen Bayonne, som er arabisk og betyr «god havn», er blitt kjent verden over, fordi under tredveårskrigen i året 1640 en eller annen kom på den idé å binde sin lange spisse kniv på geværløpet, hvorved bajonetten var oppfunnet. Selv hadde ikke byen mere å gjøre med oppfinnelsen. Byen ligger ved utløperne av Pyrenæene fem kilometer fra Biscaya-bukten og er det nordlige utgangspunkt til de vestlige pass i Pyrenæene. Derfra er det ikke svært langt til Hendaye, den franske grenseby ved den spansk-franske grense, likeoverfor den spanske Irun. Bayonne har 32 000 innbyggere og er en stille og landlig by hvor bare når vinden står på fra havet en hauk fra den tvilsomme mondene verden slår ned. I en avtand av 6 kilometer ligger rømlig verdensbadestedet Biarritz med sine store hoteller og berømte spillesaler.

Borgemesteren i Bayonne, herr Garat, er en mann etter sine



— en betydelig finansherre, en viss herr Alexandre.

medborgeres hjerte. Han lever enkelt, han bærer konfeksjonsklær, han betaler ikke mere enn 61 francs (dengang ca. 16 kroner) for sine støvler, han kan se tilbake på 34 års udadelig virksomhet i offentlig tjeneste og dertil er han en streng mann, uberrørt av humanitetskluss. Blant annet har han alltid motsatt seg at det ble lagt inn sentralfyring i fengslet i Bayonne skjønt han vet at det er isende kaldt der om vinteren. «Når alt kommer til alt, så er ikke fengslet noe sanatorium», sa herr Garat. Således kjenner byen ham som en nøyaktig regnskapsman og en sparsommelig husfar. Det er ikke rart at den også har valgt ham til deputert til kamret i Paris. Der spiller han ingen rolle. Han stemmer ja eller nei ettersom ledelsen for det radikalsosiale parti, som han tilhører, gir beskjed om. Han er en trofast, hederlig mann fra provinsen. Det er bare en eneste sak som volder ham litt bekymring. Han har innlatt seg på en forretning med sement, skjønt han ellers leverer grønn saker til torvhallene i Paris, og denne

Arkitekt

HUSTAD

BÆRUMSV. 5, Ø. ULLERN
Telefon 55 61 29 — Oslo

Oslo Stigefabrikk

Inneh. ALF T. LUNDE,

Mosseveien 8, Oslo

Tlf. 68 88 37, priv. 87 07 79

Skyvestiger oljet m/ cadimerte beslag. Takstiger av jern, malertrapper og heisbare loftstrapper.

Annelise Parow
TANNINNSETNING

Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - V. Lademoen kirke — Voldsminde

Averter i

FOLK OG LAND

forretning har det gått skjevt med. Det truer med at han vil tape 200 000 francs og det er en uhyre sum for en beskjeden borgermester i en liten fransk by. Men så blir han kjent med en henrivende pariserherre, en betydelig finansmann, en viss herr Alexandre, en mann som spiser frokost med ministrene, som går ut og inn i departementene og som ikke bare er direktør for flere store selskaper, men som også har sin egen travestall, teater og en avis. Dessuten er han også overstrømmende elskverdig. Herr Garat aner jo ikke at denne elskverdighet er et utslag av det forretningsprinsipp som herr Alexandre - slik det senere kom frem i Stavisky-saken - formulerte slik overfor sine venner: «Mitt trick er ganske enkelt: jeg gjør bare forretninger med komplette idioter, og til medarbeidere tar jeg bare folk som er blinde eller tilsalgs.

Et glimrende forslag

Med denne henrivende herre kom altså den hederlige herr Garat i samtale, og da det herunder viste seg at Bayonne mot sedvane i Frankrike ikke hadde noe lånekontor, viste herr Alexandre en nesten lidenskapelig interesse for byen, som han sa at han fått et fortreffelig inntrykk av under sine reiser. Et slikt lånekontor burde herr Garat dog opprette. Gjestene fra sjøbade-stedet ville sikkert benytte det flittig, og ved plutselige tar i spillesalen bringe sine juveler til Bayonne. Det ville gi betydelige renteinntekter og dessuten kunne en kombinere lånekontoret med en stedlig kredittkasse, slik at de erhvervsdrivende i byen kunne bli tilført driftskapital. En slik form for økonomisk samvirke ble som herr Garat visste sterkt begunstiget av ministeriene.

Det gikk nesten rundt for herr Garat ved disse perspektiver og herunder våknet også håpet i ham om at kanskje også den ulykkelige sementhistorie - - - men nei, det kan jo ikke bli noe av innvendte han «De vet jo hvor langsomt våre myndigheter arbeider! Innen en kommer så langt har en jo mistet både hår og tenner!»

«Min kjære herr borgermester», sier den henrivende Alexandre fortsatt ubesværet, «det kan De bare la meg ordne. Med mine forbindelser - -. De skal se at det kommer til å gå temmelig fort!»

Herr Garat har en ny innvending. «Men en trenger jo folk til slikt. Jeg skjønner jo ikke stort av slike ting og jeg vet ingen annen i Bayonne heller - - -».

Slik som tilfallet lager det til mange ganger! Tilfeldigvis har den henrivende herr Alexandre akkurat en mann på hån-

den som vil egne seg utmerket til direktør for Credit Municipal i Bayonne, og når han tenker seg om har han også en utmerket mann som egner seg som takseringsmann, noe en naturligvis har bruk for i et lånekontor hvor det blir levert juveler som det gjelder å takserer riktig.

Herr Garat føler seg som i et eventyr. Alle vanskeligheter blir lekende lett overvunnet ved et trylleord! Men det er dog ennå en ting, og det er den verste hindring. «En lånekasse», sier herr Garat nølende «må jo forføyge over en startkapital, og byen har ikke en francs tilovers til noe slikt!»

«Det må De ikke bekymre Dem over», sier den henrivende herr Alexandre. «Det skal jeg med fornøyelse forskuttere! Hvor mye mener De? Tohundretusen til en begynnelse - det klarer seg vel?»

Herr Garat svarer ikke. Han griper, slik skikken er på landet når en skal uttrykke den dypeste takknemlighet, herr Alexandres høyre hånd med begge sine og ryster den inntrengende. Dermed er «Credit Municipal de Bayonne» stiftet.

Herr Alexandre har ikke med et ord lovet for meget. Takket være hans forbindelser ordnes alle formaliteter lekende lett. Den av ham foreslåtte herr Tissier blir av alle instanser funnet meget egnet for stillingen som direktør for lånekontoret og kredittkassen, likeså den av ham anbefalte takstmann, en viss herr Sam Cohen. Også de lovede penger, de tohundretusen francs inntreffer punktlig. Saken blomstre, slik at borgermester Garat snart får en rosende skrivelse fra sine overordnede myndigheter, og det varer heller ikke lenge så får direktør Tissier en storartet skrivelse fra arbeidsminister Dalamiere, i hvilken fosrikingsselskapene inntrengende blir anbefalt å støtte lånekassen på alle måter. Da dette brev er stilet direkte til direktøren for den stedlige lånekasse, virker brevet på enhver som en ministriell anbefaling av dette nye foretagende. Og alt dette kan føres tilbake til den iherdige virksomhet i det skjulte av den henrivende herr Alexandre.



Sakfører og deputert Bonnaure som også harnet for retten for sin befatning med Stavisky.

(Forts. s. 6).

Omar Amin von Leers:

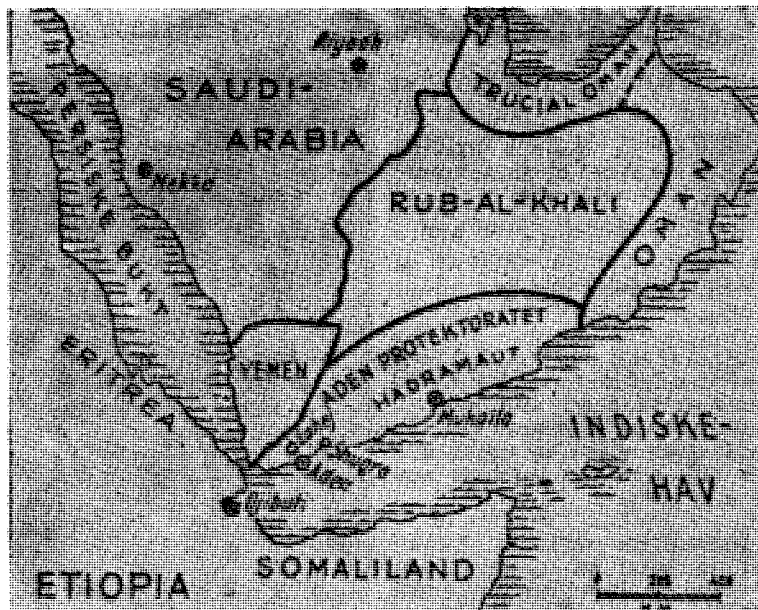
Øst- og Syd-Arabia

Yemens kamp med England

VII

Leilighetsvis spilte britene også rollen som fredsstiftere, som for eksempel ved avtalen mellom Abdali og Haushabi om Zaida-området av mai 1881 og mellom Fadhli og Abdali av 4. august 1888. Men det forekom sjelden, for instruksene fra regjeringen i Bombay lød på fritt å la stammene utkjempe sine stridigheter, forutsatt at ingen utenforstående blandet seg inn. Forøvrig ble imellom herskere tatt tilfange på grunn av «dårlig oppførsel ved å ha intrigert sammen med imamen av Yemen eller de tyrkiske myndigheter i Taiz». Sønner av slike herskere ble stadig holdt som gisler. Straffeekspedisjoner, ødeleggelse av landsbyer, arrestasjon av høvdinger og deportasjon av dem til Bombay var andre aspekter i denne politikk (Professor Butros Ghaliz «The Anglo-Yemini Dispute — Revue Egyptienne de Droit International, 1855»).

Umuligheten av å bringe imamen av Yemens og Den Høye Ports syn i overensstemmelse med hverandre gjorde det lettere for britene å tilsluttes Yemens og Tyrkias rett i dette område. I 1902 fortsatte en britisk-osmansk grensekommisjon en grenselinje, som imidlertid ikke ble godkjent av Yemen. Det kom så til en reising av Yemen mot den tyrkiske overhøyhet. Denne endte i mai 1911 med en avtale mellom den unge imam Yahya og storvesir Izzet Pascha i Du'an. Imam Yahya var bestemt på å hevde Yemens rett til Aden og den kjempemessige albaner Izzet Pascha hatet intet mere enn tanken på at ikke-troende kristne hunder, og særlig da engelskmennene, skulle sette seg fast på det osmanske rikets jord. Dessuten var Izzet representant for en skarp prototyp og antibritisk kurs. Utbruddet av den første verdenskrig brakte således et fremstøt av en tyrkisk-yemenitisk hær mot britene. 2000 tyrkere og 4000 yemeniter og haushabier feiet britene ut av Adens oppland. Sultanen av Lahej ble skutt av britene under det alminnelige tilbaketog. Tyrkerne og yemenitene stormet Sjeik Othman og trengte allerede inn i Adens forsteder. Subehi, Fadhli og Yafi sluttet seg til yemenitene og tyrkerne og sultanen av Haushabi dro sammen med tyrkisk kavalleri inn i Lahej. Tyrkerne hadde helt til våpenstillstanden i Mudros i



(Kartet har vi lånt i Aftenposten.)

november 1918 overtaket, slik at emiren av Dhala sa: «De tyrkiske infanteristers støvler er sterkere enn de britiske fly». Da tyrkerne som følge av våpenstillstandsbestemmelsene skulle trekkes bort og britiske tropper landet i Kuhayya og Hodeidah på Yemenkysten, tok imam Yahya de tyrkiske soldater som var i hans land i sin tjeneste. De trofaste tyrker ville ikke overlate sine troesbrødre til britene. Imam Yahya var den eneste av de forbundne på Centralmaktens side som kjempet videre etter det mørke år 1919.

I 1925 slo han, høyt tilhest i spissen for sine yemenitiske oppbud og tyrkiske soldater, britene ved Hodeida. Likeoverfor en britisk misjon under ledelse av Sir Gilbert Clayton viste han seg helt kompromisløs. Han ville ikke gi fra seg Dhala, som britene betegnet som en del av sitt protektorat. Krigen gikk videre til den anglo-yemenitiske avtale av 11. februar 1934, hvori Yemen heller ikke ga avkall på noen av sine krav.

Nettopp i disse lange krigsår viste sønnen til Imam Yahya, den nåværende kong Ahmad Saif ul Islam seg som en hard og overlegen kriger. I denne verdenskrig brøt Yemen de diplomatiske forbindelser med aksemaktene i februar 1943 — etter amerikansk påtrykk. Men staten sluttet seg så til de arabiske staters liga for å få støtte mot England og gjorde dermed kampen om Adens oppland til en sak for den arabiske nasjonalisme. Da kampen mot britene blusset opp igjen i 1957, fordi disse hadde utført brutale fly-angrep mot Quataba og andre av Ye-

mens byer, gikk Yemen i forbund med Pekingregjeringen. Kinesiske flyvere og ingeniører kom til landet og Imam Ahmad fikk et kinesisk lån på 80 millioner sveitserfrank. Verdifullt for dette forbund var det at Yemen i juni 1958 sluttet seg til de av president Gamal Abd el Nasser ledede forenede arabiske stater.

For å binde vestprotektoratet nærmere til seg — forsøkte guvernøren for Adenprotektoratet — Sir Tom Kinkinbotha — å slutte sammen sjeikdømmer og små-

(Forts. s. 6).

Åndelige og politiske strømninger i Europa

Av kaptein Erik Lørum

(Fortsatt fra nr. 40).

Alt dette var falsk, fordi man ikke tolererte de nasjonale strømninger hos enkeltstatene fra den samlende makt side. Den samlende faktor, f. eks. Frankrike under Napoleon, ville bli «folkenes folk», der de inkorporerte folk ble betraktet som «annenklassens medlemmer» av statsforbundet. Dette ble i realiteten grunnlaget for senere rasefølgelser motsatt rasehygiene, som ville ha vært til gagn for menneskeheten.

Å samarbeide, å lære av andre, er ikke det samme som å bli som andre! Under disse aspekter står vi idag over for et veldig problem, og det heter Stor-øst eller Stor-vest, nærmere sagt USA og USSR. Begge disse synes å kjempe om OVERMAKTEN eller hegemoniet over Europa.

Da de nordiske folk engang ikke vil tolerere noen overmakt mellom seg, mislykkes den nordiske statssammenslutning. Ønsker vi derfor en samling av Europas stater, hva vel de fleste må gjøre av selvopholdelsesgrunne, har en vel lov til å hevde at vi i Europa hverken ønsker eller tolererer noen overmakt fra noen av de ovennevnte side? Vi har opplevd nok av hegemonier til å ville ønske den feil gjentatt. Alle hegemonier er oppløst fordi hvert menneske og hvert folk har en guddommelig rett til å forbli seg selv og i frihet og under men-

neskeverdige forhold leve sitt eget liv, OMENN I GJENSIDIG RESPEKT OG ANERKJENNELSE AV OG HENSYNTAGEN TIL ANDRES SAMME RETT.

Ønskelig er da et nasjonalforbund av Europa, der vi kan forbli oss selv i disse ords sanne mening innenfor vårt. Det høyeste og for øyeblikket nødvendige, vi kan innlate oss på, får vel bli felles utenriks- og militærpolitikk. Vi får gjøre oss klart at det i dag ikke lenger er tale om noen enkelt europeisk stormakt. Enkeltvis kan vi gå til grunne. Vår eneste mulighet i dag i vår ufullkomne verden for å kunne leve videre nasjonalstatlig sett, blir da et forbund av Nasjonal-stater, med en fet strek under Nasjonal. Idag står Russland med sin oppfattelse oss fremmed og fiendtlig så lenge det er bolsjevikisk regjert, fordi den bolsjevikiske utenrikspolitikk og hele åndretning er gammeldags imperialistisk ledet. Et uimperialistisk Russland uten bolsjevismen derimot, vil høre sammen med den europeiske blokk som alminnelig medlem, hverken mer eller mindre. Sovjet-Russlands utenrikspolitikk spiller idag på uenigheten og

(Forts s. 7)

brev til rette vedkommende med påtegning at han bestemt krevet at vedkommende jøde skulle løslates. Likevel måtte hun bruke meget skarp tale, som ikke skal refereres her, før hun dagen etter i siste liten, fikk jøden fri. Det hører til historien at hverken han eller familien har vist tegn til takknemlighet.

A. L.

Quisling og jødeaksjonen

En liten opplysende episode

De siste års avsløringer av de faktiske forhold under okkupasjonen har gått dem som for god betaling gikk tyskerne tilhånne eller som etterpå diktet seg om til patrioter — i den grad på nervene — at vi 1958 fikk en øket hets mot sydebukken NS. Med dertil hørende Nic. Gulbrandsenreportasje, «dokumentar»-filmer, tungtvannslitikk, etsetera.

Vi supplere hetsernes fantasier med denne lille beretning fra virkeligheten:

En norsk dame, ikke NS, kjente en av de jøder som under den tyske jødeaksjon var blitt grepet. Hun fikk anmodning av familien om å forsøke å redde vedkommende, som har et fornavn til etternavn. Han var allerede såvidt hun erindrer brakt ombord i et tysk skip på havnen.

Hun gikk til ministerpresident Quisling, som hadde kontor på Slotet. I sin blåøyethet trodde nemlig Quisling at det ville være mer smakelig for patriotene at han satt der enn tyskerne. Fru . . . sa til Quisling at det var lite verdig at nordmenn skulle delta i en slik jødeforfølgelse.

Quisling svarte at han var fortvilet over det hele, men han hadde ikke noe med det. Det er ikke nordmenn som har satt igang dette, fru . . . Det er tyskerne, og de hadde lovet meg at noe slikt skulle ikke bli satt i gang her.

Så kommer Quisling med en bitter bemerkning:

«Har De ikke oppdaget det, fru . . ., at tyskerne lover meget, men holder lite?»

*

Quisling oversendte hennes

Argentina



Mens vi venter på et nytt Argentinabrev presenterer vi Frondizis innenriksminister dr. Vitolo.

Åndelige og politiske strømninger i Europa

(Forts. fra s. 5).

splittelsestendensene mellom de gamle europeiske stater med klok utnyttelse av disses indre uforsonlighet, hvor de forhenværende stormakter ennå ikke har innset at deres tid som stormakt er utløpet. Å være stor og mektig er ikke det samme som å ha lov til å undertrykke noe mindretall.

Dessuten står de europeiske folk noe mistroiske over for hverandre, fordi sant nok — store dele av enkelte europeiske stater under 2. verdenskrig gjorde felles front mot verdenskommunismen og med full bevissthet i den første europeiske armé. Soldatene fra denne tidligere armé fornektet ikke, at vi kjempet sammen med våre tyske kamerater av idealistiske grunner. De andre, som mere eller mindre opportunistisk samarbeidet med Tyskland, fornekt-

ter alle sitt samarbeide i dag under devisen at de «jo var tvunget til det». De dyktigste fornektet var nettopp politikerne og derfor opplevde vi den usalige heksejakt mot oss etter Tysklands nederlag. Jeg våger å påstå også at disse frivillige soldater ikke hørte til de ringeste heller. Stadig fortsetter denne heksejakten med det resultat at de enkelte nasjoner svekkes av indre uro til gunst for Sovjet. Det er denne usalige tilstand som Sovjet utnytter og opprettholder, mest ved hjelp av slike kretser som blir «store» på samarbeidet med Sovjet eller frihetskampen. Disse kretser forstår slett ikke den farlige tjeneste de dermed yter Sovjet og hva for en ulykke de bereder veien for Europa dermed. Dette skal ikke sies av hat mot Russland, bare som svoren motstander av verdenskommunismen som gjen-

nom sitt despoti søker å oppbygge et sovjetrussisk hegemoni over Europa. Fortidens spor maner oss til å sette oss imot noe slikt. Russland står etter min oppfatning på skilleveien mellom øst og vest selv, og for å leve videre blir det nok nødvendig for Russland å tilhøre den europeiske blokk — men uten kommunismen i sin forkledning av sosialisme. Den form for sosialisme som det russiske folk lider under.

Vel finnes det kretser i dette land, og vel også i Norge, som innser at vi i virkeligheten har kjempet for Europas sak mot verdenskommunismen under 2. verdenskrig. Den som alle vestmakter søker å samle ungdommen av i dag i mot.

Av angst for å miste sine stortingsplasser og annet, redde man på offisielt hold for å gi oss denne innrømmelse. Men denne angst kan bli til en ennå større katastrofe om de ansvarlige ikke begriper at en fortsettelse med å ville tie oss ihjel vil tvinge oss alle ut av alt. Katastrofen kan bli Europas demoraliserende undergang og en likvidasjon av taburettene allikevel, et regime som vil knuse hver især i aftenlandene.

Vi får ikke gi oss i kampen for rett og sannhet. Det viste seg under den 2. verdenskrig at vi tross forskjellighetene innbyrdes kunne stå sammen mot den kommunistiske tyrannos som i sin intoleranse er langt verre enn noe annet i de seneste århundreder. Man roper da mot oss at vi har kjempet for noe liknende sammen med Tyskland. For det første er det ingen som kjenner feilene ved det slagne system i Tyskland bedre enn de som kjempet sammen med dem. Og for det annet innrømmer vi gjerne det, men veien gikk mot verdenskommunismen sammen med Tyskland som gjennom sin kamp hindret hele Europa i å bli rendt overende dengang. De som har lært av fortidens feil bør man ikke overse, og de som overlevet den 2. verdenskrigs ragnarok har rike erfaringer videre i en videre utvikling — og ved siden av ikke å gi seg, er det også en hellig plikt å kjempe for våre falnes ære og deres etterlattes velferd. Vi får da ikke glemme fremtiden av hensyn til fortidens forsyndelser — i begge leire!!

Positiv, konstruktiv gjerning og påvisning av veier å gå for å slippe det kommende ragnarok som kommer så sikkert som natt etter dag om ikke Europa evner eller vil våkne til erkjennelse — det er oss en plikt. Ellers ve aftenlandene!

Og en av veiene er å finne

Oppsiktsvekkende avsløringer —

(Forts. fra s. 1).

mann. Dette synes utrolig i det tyvende århundre, men det er grunn til å huske at det var mongolske tropper som ble brukt til å slakte ned de ungarske frihetskjemper da russiske tropper viste uvilje mot å massakrere sivile.

Hvis dette er sant, hvorfor har så ikke FN offentliggjort disse opplysninger, som dog har nådd en av dets egne embetsmenn? Svaret er ganske enkelt. For det første må det erindres at FN stort sett er en kommunistisk organisasjon, og hele kommunistblokken ville forlate den hvis informasjonen av denne art ble offentliggjort av dens embetsmenn. For det annet er størsteparten av FN-embetsmennene pro-kosmopoliter og én-verdens-folk. Enhver nyhet som kunne sti-

i et forbund av europeiske nasjonalstater — og ikke av hat, men av kjærlighet til våre forskjellige hjemland. Og i ønsket herom svever i dag som for århundreder siden over oss alle den guddommelige ånd, som fordrer åndelig strev og åndsliv av oss i motsetning til den vidtdrevne, rå materialisme i dagens øst og vest.

Materialismen truer for øyeblikket også den nordiske sjel, men det finnes i hvert europeisk folk en, om nok så liten, utryddelig krets av kultur- og åndsmennesker som vil forstå å overleve selv de hardeste tider og møt materialisme og åndsproletariat står kulturmennesket seg alltid.

Forskjellighetene mellom mennesker får ikke forvandles til bekrigelse, men bli en edel kappestrid. Det kan en vel neppe si at dagens demokratier greier?

Gå foran, du slagne (i krig!) mann og kvinne, hver især har både plikt og rett til å gjøre seg gjeldende — la det være sagt uten brodd mot annerledes tenkende og uten krigerske lyster. Selv om jeg er soldat ønsker jeg ikke krig — men jeg vil verge så lenge jeg lever, det jeg finner bra og sant. Så lenge mennesket ikke har kommet lengere på den guddommelige vei blir livets harde krav og vilkår strid under en eller annen form. Best er dog, om striden blir åndelig, helst bør en hevde seg ved åndelig overlegenhet. Lykkes det å være med om det siste, vil vi oppleve den sanne guddommelige velsignelse for vår betregtede verdensdel! Og det eiddommelige er at jeg tror, nettopp de slagne har størst kraft i det arbeide!

Erik Lærum.

mulere nasjonalfølelsen, eller røbe den kjennsgjerning at raseblanning brukes for å fremme kommunisme og andre radikale formål, blir derfor automatisk undertrykket.

Imens hender det som hendte i Lithauen også i Vesten uten militær okkupasjon. Pro-kommunister overalt i Vesten bruker kravene om likhet og kosmopolitisme som bevisste midler til å ødelegge Vestens nasjoner og dermed bryte ned den individuelle patriotisme og følelsen av historisk stolthet. Det spilles stadig på de nordiske folks naturlige generøsitet og rettferdighetsfølelse for å få dem til å oppgi sin egen arv og avle seg selv ut av eksistens. Kommunismen ønsker ikke nasjonalister i verden fordi de, på samme måte som ungarene, nekter å bli trukket ved nesen mot permanent slaveri. Derfor planlegger de å bryte ned nasjonalfølelsen ved å utrydde selve rasen.

Fiskeriene våre

Det hender at et eller annet av våre fiskerier slår feil. Men det er i alle fall ett som er både år- og dagsikkert, og det er min fisket.

Fra tiden etter 1. verdenskrig husker jeg at jeg leste i norske aviser at engelskmennene — det hette ikke «britene» dengang — hadde under krigen strødd ut ca. 70 000 miner, særlig mellom Island og Skotland. Disse drev så med havstrømmen inn mot norskekysten. Selvsagt ble det da et langvarig minefiske.

I 2. verdenskrig har vel «britene» strødd ut enda flere miner, selvsagt har vi nå fisket engelske miner i snart 20 år. Jeg skulle anta at dette «fisket» ikke har vært innbringende for staten, men tvertimot kostet millioner. Da redaktører, får en tro, vet nesten alt i innen- og utenrikspolitikk, og hva de ikke vet, skaffer de seg fort rede på, tillater jeg meg å spørre: Betaler «britene» noen erstatning for all denne minefiskingen som de har påført oss?

Eller betaler Ola det selv, — i stolt forvissning om å ha vært «krigførende», — tross all kapitulasjon? Skaff meg svar på dette, herr redaktør. Eventuelt også hva vi får i erstatning — eller i motsatt fall hva minefisket har kostet Norge. Lærer.

Vi er redd Norge selv må betale fornøyelsen, og utgiftene lar seg vanskelig beregne da Marinen gjør mesteparten av jobben. Det koster som bekjent å være kar.

Red.

Arbeiderpartiets -

(Forts. fra s. 1).

så den gamle oberst ned på agitatorene fra sin høye hesterygg og sa: «Jeg innlater meg ikke i diskusjon med en mann som Dem. Forsvinn!» Og det gjorde han.

Den antimilitære agitator var en mann som senere har spilt en betydelig rolle i norsk politikk: Martin Tranmæl. Blant de 17 kadettaspiranter var der én som i dag beklærer en av de høyeste stillinger innen det norske forsvar.

*

En god del år senere, det var vel i midten av 30-årene, ble det utdelt antimilitære skrifter på Terningmoen, og en fikk også fatt i den rekrutt som hadde delt dem ut. Det var naturligvis meningen at saken skule gått til retten til pådømmelse, men ved den forundersøkelse som ble foretatt, viste det seg at de brosjyrer som var blitt utdelt var forfattet av landets forsvarsminister Fredrik Monsen, rikstignok noen år før. Det dreiet seg om et gammelt opplag. «Og hva skulle jeg da gjøre?», sa regimentsjefen til forfatteren av disse linjer. Han valgte å la saken fale.

*

Begge disse to hensynsløse antimilitære agitatorer tilhører Arbeiderpartiet, og også en lang rekke av dette partis eldre garde forøvrig har drevet samme virksomhet og har tilbrakt en tid bak gitteret for å ha nektet å gjøre militærtjeneste.

Det samme parti har i årene etter verdenskrigen som regjeringsparti bundet Norge til den mest omfattende militærallianse verden kjenner, og de

noenogtredve millioner til forsvarsbudsjettet i tredveårene, de som Venstre og Arbeiderpartiet stadig forsøkte å redusere, er nå svulmet opp til over 1 milliard. Og så mye har jo selv Arbeiderpartiet ikke fått pengeverdien til å synke at inflasjonen gir noen forklaring.

Det forsvar vi i NS og noen få andre forsøkte å holde oppe i mellomkrigsårene tok sikte på å sikre Norges rett til å ta selvstendige standpunkter og til å være nøytrali i en eventuell stormaktskrig. Det forsvar Arbeiderpartiet nå har velsignet oss med, tar sikte på å gi fra oss all selvstendighet, å gjøre oss til et viljeløst haleheng til de store imperialiststatene og å garantere oss krigsdeltagelse såsant det futter av et skudd ett eller annet sted ute i verden. En temmelig vesentlig forskjell.

Arbeiderpartiet oppdaget forøvrig allerede i siste halvdel av tredveårene at det ikke var nødvendig å drive antimilitær agitasjon lenger. Det satt med regjeringmakten og det var et solid flertall i stortinget for den unøytrale politikk som fører til krig. Og i en slik krig var de forkjettede og bespyttede norske offiserer gode nok til å rake kastanjene ut av ilden for «det brukne geværs» helter og deres britiske herrer.

*

Men, la oss gå tilbake igjen til tiden omkring den første episoden på Gardermoen. Dengang gikk partiets ledende menn også inn for kollektiv militærstreik i

(Forts. s. 8).

Arbeiderpartiets forsvarspolitik -

Fortis. fra side 7

form av en generalstreik ved krigsutbrudd! Det norske forsvar skulle lammes ved krigsutbruddet.

De samme krigsstreikere oppkastet seg etpar årtier senere som dommere over folk de kalte «landssvikere», fordi de ikke fortsatte en krig etter at landet hadde kapitulert høytidelig!

Hvorledes det ser ut i hoder og i hjerter på folk som på denne måte svinger den politiske kompassrose helt rundt, er ufattelig for andre. Men det er vel kanskje slik at dette elastiske lederskikt som nå velter seg i maktens dyner blir holdt oppe av en slekt som er vokset opp i mellomtiden og som intet forstår og intet vet utover dette at det er stort og deilig å høre til dem som forvalter makten og de fete stillinger. Og som i alle de riktig gode «demokratier» holdes de tidligere forsvarsfiender naturligvis også oppe av offiserene, som ikke lenger er «klassefiender». Først og fremst naturligvis av den underlige flokk som fylte de oppsvulmede kadre da Arbeiderpartiet begynte på opprustningen, men også av de eldre som slapp fra systemskiftet med «ære» og stjerner i behold.

*

Men Arbeiderpartiet er ennå mere mangfoldig i sin krigspolitik enn foranstående beretter om. Det kan således være grunn til å minne om at Arbeiderpartiet i mellomkrigsårene sa seg mere enn alle andre å representere kampen mot krigens inhumane krefter. La oss gi ordet til en av deres gamle feller, Håkon Meyer, som i boken «Et annet syn» skriver om Arbeiderpartiet dengang: «Det betraktet ikke soldaten som helt. Det fornektet krigsinnsatsens heroiske verd og det anså offiseren som en a-sosial foreteelse. Offiserskorpsets anseelse og innflytelse skulle reduseres til det minst mulige. Det anerkjente folkerettens prinsipper som et sivilisatorisk fremskritt og man skulle vanskelig tenkt seg muligheten av at partiet som regjeringsparti skulle bli forkjemper for en folkerettsstridig partisankrig. Det er et underlig langt skritt fra 1918 da man i alvor drøftet parolen om kollektiv militærstreik og faglig masseaksjon mot krig og til nå, da partiet etter å ha hatt ledelsen av en folkerettsstridig nasjonal gerilja, er den fremste representant for nasjonal samling om den kraftigste militære opprustning». Vi føyer til for egen regning: på

fremmede maktens bud.

Antagelig vil partiet ikke nekte at den form for «krig» som ble ført her i landet etter den høytidelige kapitulasjon, partisankrigen uten uniformer, med skjulte våpen, med mord og ran og sabotasje som våpen, intet har med folkeretten å gjøre. Å understøtte og oppfordre til slik krigføring er naturligvis en krigsforbrytelse så god som noen. Det trenges ikke engang en Nürnbergdomstol til å slå det fast.

Men hvorledes havnet så dette partiet med de store ord om humanisme og menneskelighet, om «krig mot krigen» i denne ekstreme folkerettsstridige og inhumane «krig» etter at landet hadde kapitulert?

Forklaringen kan en vel kanskje her som på så mange andre områder søke hos hin prelat med de mange standpunkter og sin dobbelte tunge. Det bunner i dette med skjeven og bjelken igjen — nordmenns skjebnesvangre nasjonalsvakhet. Berggrav sier igrunnen kort og godt at folkeretten, det er noe de andre, tyskerne og slike skal overholde, men naturligvis ikke vi. I boken «Da kampen kom» skriver han, at det å skulle etterleve folkeretten i praksis viste seg vanskelig nok. Og han føyer til:

- og borgerne rolig skulle se på at fienden går der og ikke skal kunne nytte bakholdsmuligheter og sjanser til å felle ham, må kjennes stridende mot elementær rettsfølelse.

Og så gir vi igjen ordet til Håkon Meyer: «Det er denne elementære rettsfølelse som er uforenlig med folkeretten. Ti folkeretten stiller krav som går ut over «den elementære rettsfølelse». Folkeretten appellerer til strengere menneskelig selvdisciplin og forutsetter en viss menneskelig kontakt på tross av fiendskapet. Den rettsfølelse biskopen går ut fra utelukker samarbeid mellom okkupert og okkupert stats borgere. Men dette samarbeid er folkerettens forutsetning. Uten det kan okkupanten ikke sikre offentlig orden og offentlig liv.

I årene etter 1945 har norske myndigheter villet slå fast, at man ved en eventuell ny krig ikke må innlate seg på noe samarbeid med en eventuell okkupant. Man skal kjempe, selv om der foreligger motordre fra en regjering som befinner seg på okkupert område. Disse retningsslinjer utelukker selvsagt anvendelsen av folkeret-

HVA GIKK DET AV HAMARSKJØLD?

Svenskene lurer fremdeles på hvordan det kunne gå til at den åleglatte FN-generalsekretær Dag Hamarskjöld kunne være med på Svenska Akademins valg av Pasternak til litterær Nobelpristager. Det antydes at han kanskje har trodd at «Dr. Zhivago» var Krusjtsjovs yndlingsbok, som han hadde på nattbordet hver kveld sammen med vodkaglasset. Hvis det da ikke skulle være hans gode israelske venner som var ute for å få gitt dagens bolsjeviker et spark som takk for støtten til araberne.

DET SVENSKKE RIKSPARTIET

Mens vi snakker om svenskene, så har det svenske Rikspartiet, som ledes av Göran Assar Oredsson nå antatt solkorset som partimerke. «Kan man velja en mera urnordisk symbol än solhulet?» spør partiets organ «Nordisk kamp». Ellers anføres det at Rikspartiet fortsetter sin virksomhet for et forenet Eu-

tens bestemmelser og faller sammen med biskop Berggravs oppfatning».

Men det mangler kanskje en erkjennelse for at folkeretten ble brutt i okkupasjonsårene? Berggrav kan gi oss den også:

«Det var mange av oss som kjente seg opprørt over at folkeretten skulle hemmes o.s.s. Vi kunne selvfølgelig brutt med den straks, slik som vi faktisk gjorde i den siste del av okkupasjonsårene».

Denne sak har naturligvis langt alvorligere konsekvenser enn dette at det er bedrøvelige kristne ledere vi har hatt og har, som med åpne øyne går inn for og støtter bestrebelser på å brutalisere krigen. For én ting er i forvirring eller i øyeblikkets opphisselse å øvertre folkerettens bud om en human krigføring, en helt annen ting er at det nå åpent synes å bli stillet krav til den enkelte borger om en slik overtredelse hvis vi skulle komme i krig. For det vil jo faktisk si at vi tar avstand fra Haagerkonvensjonen før krigen kommer og da naturligvis også gir våre eventuelle motstandere frie hender i så måte.

En slik kynisme er direkte opprørende, særlig tatt i betraktning at det ingenlunde er Arbeiderpartiets spiser og de andre av landets ledere som skal bære de grusomme byrder som pålegges

rop og for «hele Vesterlandets frihet fra zionistisk undertrykkelse».

AKTUELLE ORD AV HITLER

Selv hans argeste motstandere kan ikke benekte at Adolf Hitler svært ofte traff spikeren på hodet med sine fyndord. Særlig aktuelle for oss i dag er følgende ord av ham: «Dommerne i denne stat kan rolig dømme oss for våre tidligere handlinger, for historien, som er gudinne for en høyere sannhet og en bedre rett, skal likevel engang rive istykker denne dom og frikjenne oss for skyld og feil».

MUSSOLINIS REDNINGSMANN DØD

Mario Simoni, som under første verdenskrig våget livet for å slepe daværende korporal Benito Mussolini tilbake fra ingenmannsland og en sykker død, er død i Salerno 68 år gammel. Simoni fikk en høy utmerkelse for sin redning av den mann som senere ble en av Italias største sønner.

det norske folk. Det mere enn antydes at disse herrer, ved en ny anledning slik som sist vil være å finne ganske andre steder enn der denne folkerettsstridige kamp skal utkjempes. Og det er også opprørende at ikke den del av våre offiserer som har tradisjon og militære kunnskaper å bygge på, sier et alvorsord i denne forbindelse. Folkerettsstridig partisankrig har alltid vært og bør være en sann vederstyggelighet for folk som er knyttet i befalsstilling til ordnede avdelinger, og de bør ikke medvirke til å kaste det norske folk ut slike ulykker. Allermest fordi det må antas at en meget stor del av Arbeiderpartiets egne tilhengere ville være de første til selv å samarbeide med den eneste mulige okkupant det kan bli tale om. Som sist!

Ellers er det uhyggelig å legge merke til den ulykkelige hånd Arbeiderpartiet alltid har hatt når det gjelder det norske forsvar, det være seg før den annen verdenskrig, under okkupasjonen, eller nå foran den truende tredje verdenskrig.

Og er det noen som har rett til å si dette, så er det oss tidligere NS-medlemmer, som i alle disse faser har inntatt det motsatte standpunkt, fordi vi alltid har satt folkets interesser over golde teorier og taktiske revestrekker.

Siegfried.

DET GJÆRER PÅ MALTA

Også Malta er nå i full gjæring og forsøker å ryste av seg det britiske åk. Etter at Maltas statsminister Dom Mintoff har truet med å ta opp kampen for Maltas uavhengighet — om nødvendig med makt — har den britiske regjering svart med å sette Maltas forfatning ut av kraft å gi guvernøren Sir Robert Laycock fullmakt til å styre eneveldig. Så nå er demokratiets og de små nasjoners forsvarere i full sving igjen.

KJEMPEMESSIG FORSIKRINGSBEDRAG?

Amerikas pressebyråer av den velkjente arten forsyner verdenspressen med meldinger om bombeattentatet på synagogen i Atlanta i Georgia, og stoffet slås stort opp i den norske presse - fortrinnsvis i det zionistforherligende Dagbladet. Mens FBI-myndighetene driver jakt på de formodede antijødiske opphavsmenn, er det nå kommet frem at mens den anrettede skade beløp seg til 30 000 dollars så har rabbinerne fått utbetalt en forsikringssum på 700 000 dollars. Dermed er hele bombeattentatet kommet i et nytt og merkelig lys. Imidlertid forties disse ting stort sett i avisene i USA (og naturligvis i de norske). Bare noen få av dem, som «Right» og «Sun Work Shop» i Kalifornia gjengir meddelelsen.

FRANKRIKES NYE STATSMINISTER

Arbeiderbladet forteller at Frankrikes nye statsminister Michel Debré er av jødisk opprinnelse. Han er 46 år gammel, Pariseradvokat, og har i alle år etter krigen vært en av de Gaulles trofaste tilhengere.

FOLK OG LAND

Ekspedisjon og kasse:
Kierschowsgt. 5, Oslo
Telefon 37 76 96
Boks 3214

Abonnementspriser
Kr. 25,- pr. år, kr. 12.50 pr. halvår. Sverige og Danmark: kr. 29.00 pr. år, kr. 14.50 pr. halvår. Utlandet forøvrig: kr. 33.00 pr. år, kr. 16.50 pr. halvår. I nøytralt omslag kr. 35.00 pr. år, kr. 17.50 pr. halvår.
Løssalg 65 øre
Annonsepris:
32 øre pr. millimeter over en spalte.
Bruk postgironr. 16450.
Utgiver A/L Folk og Land
Sambandstrykkeriet
Oslo